

епос, достигат до нас. От неговия опит и подвизи са се учили и възхищавали по-късните наши войводи и хайдутини.

КОНДА ВОЙВОДА

Към края на XVIII в. над България се разляла вълната на размирието. Нищо не е било в състояние да я спре, нито острите шарамполи, нито стражите, нито виковете на телалите. Кърджалийската вълна опустошавала всичко, откъдето минела. Като огнен вятър жарила конницата на Инджето. Петстотин конници брояла тя. Пред нищо не се спирали неговите войводи. Между тях бил и сливенският Конда войвода. Някои казвали, че той е албанец, други арнаутин, но той е родом от Сливен към 1773—1774 г. (Раковски, В. Берон, Каниц, Селимински, Табаков).

Непокорният сливенски дух не отминал и него. През 1796 г. той го завел при Инджето.

Наситил се на скитания, пожарища, обири, Конда напуснал през 1804 г. Индже и отишъл „бюлюкбашия“ при Али Гушанц в белградската крепост „Калемегдан“. Разположил се със своя „бюлюк“ на стражиците между Сава и Варош капия, той станал войник на султан Селим III.

Но непокорният хайдушки войвода и волният кърджалийски главатар не могъл да остане дълго време султанов служител. Желанието за волен живот го отвело през една нощ на 1805 г. с 500 конници при некоронования Видински паша Осман Пазвантоглу.

Тук той е вече „бинбашин“, началник на Пазвантоглювата конница и пръв негов съветник. Когато Пазвантоглу отсъствувал, бил зает или болен, тогава Конда заемал неговото място във Видинския стан. Неговата дума била закон. Главът му като ятаган разсичал въздуха. Никой не смеел да му се противи. Даже и в Дивана на Пазвантоглу думата му се зачитала.

Дълго сераскерът Хюсеин капудан паша и неговите помощници Мустафа паша или Али паша си спомняли за набезите на Пазвантоглювата конница, която през ден, през два излизала от крепостта, вършеела из техния стан и оставяла след себе си кървава диря. Едва ли тогава тези паши